

nos & malos, sed de sua præsumit dignitate. Quâ præsumptione quidem infidelis revertitur, nedum vacuus. Dubius enim in fide, infidelis est. Quapropter quantum vis possulet, pulset, lachrymetur, non accipit, sed repulsam audit, atq; januam clausam invenit. Quare? quia dubitatione, fluctuatione, duplici animo ad Deum abundè dantem minimèq; impropertem accessit. Quia genua ad petendum flectit, sed mente diffidit. Hic Deum tentat: non orat. Non perseverantiam in bonis operibus, non patientiam in tribulationibus postulat. Nam fiducialiter accedendum est ad Deum, docente Apostolo Paulo. Ait enim: *adeamus ergò cum fiducia ad Thronum gratiæ ejus: ut misericordiam & Gratiam inveniamus in auxilio opportuno.* Hæc enim fiducia omnis servilis timor exul est. Nec enim timendum est, ubi Gratiæ regnat, ubi misericordia dominatur: ubi ipse judex caro & frater noster est, non jam judex, sed judicatus, ut nos in judicatos atque indemnatos dimitteret. In Christo enim Jesu, in quo modò regnat Gratiæ & misericordia: ab omni damnatione liberati sumus. Proinde accedamus ad patrem per ipsum fide, non tantum qua certo obtinemus præteritorum peccatorum remissionem, gratiamq; ne rursus in ea cadamus; sed etiam confidentia, constanter atque audacter ut certi de impetranda peccatorum venia eam petamus. Ait enim Apostolus: *In Christo Jesu Domino nostro, habemus fiduciam & accessum in confidentia, per fidem ejus.* Hic non generalem mysteriorum assensum, seu nudam notitiam exprimit Apostolus: Sed specialem fiduciam, quâ Dei gratiam credimus, quâq; peccatorum veniam certò habemus. Accedere enim ad Deum, & habere confidentiam, voluntatis sunt actus, non intellectus. Fiducia siquidem, quæ anxietati opponitur, cum suo contrario in voluntate est. Ejusque Objectum promissio est de Christo tantum, cum suo merito.

Ebr. 4.  
v. 16.

Ephes. 3.  
v. 12.

Generalis autem assensus est in intellectu, cujus Objectum sunt omnia credibilia. Ideò hic differt à fiducia. Hæc itaq; confidentiæ fiducia, cujus accessus ad Deum est summa cum certitudine conjunctus, accedamus, inquit Apostolus, petamusq; peccatorum remissionem, & de ea impetranda certi simus. Nam quemadmodum Hebræi aspicientes serpentem æneum in palo exaltarum, à serpentum ignitorum morsibus certò curabantur. Ita hujus fidei aspectu Christum Jesum in cruce passum fideles intuentes certò sanantur, ac liberantur à morsibus dæmonum: qui veneno peccati & malitiæ pleni sunt. Et quemadmodum intuitu serpentis erecti, qui Christi fuit figura certam habebant vitam aspicientes temporalem: ita hæc verà fide in Christum credentes certam habent vitam æternam, cujus illa figura fuit. Ait enim Dominus Je-

Job. 3. v.  
14. 15.

tract. 12.  
in Job.

sus: *Sicut Moses exaltavit serpentem in deserto: ita exaltari oportet Filium hominis: ut omnis, qui credit in ipsum, non pereat, sed habeat vitam æternam.* Cui Salvatoris autoritati ita subscribit S. Augustinus: *Quomodo, inquit, qui intuebantur illum serpentem: non peribant morsibus serpentium: sic qui intuebantur fidem mortem Christi: sanantur à morsibus peccatorum. Sed illi sanabantur à morte ad vitam temporalem: hic autem ait, ut habeant æternam: Hoc enim inter est inter figuratam imaginem: & rem ipsam. Figura præstabat vitam temporalem: Res ipsa, cujus illa figura erat, præstat vitam æternam.* Habemus ergò hac confidentiæ fiducia æternam vitam nedum certam peccatorum remissionem. Proinde quiescamus, pacem habeamus, confidentes simus: quia certò hujus fidei virtute Christum passum intuentis beati erimus, nedum securi. Ait enim Spiritus

Pf. 2. v. 13.

Sanctus per os serenissimi vatis. *Cum exarserit in brevi ira ejus beati omnes, qui confidunt*